

Pamětník:

12. května 1934 v Havlíčkově Brodě jsem se narodil.

Student:

Pan Vlastimil Punčochář rád vzpomíná na své dětství, které prožil ve Světlé nad Sázavou. Tehdy ho nejvíce zasáhla událost na sklonku druhé světové války.

Pamětník:

28. prosince roku 44, kdy z ničeho nic, já jsem zrovna stál mezi dveřmi a díval jsem se na letadla, která za sebou nechávala ty bílý pruhy sražených par a najednou z ničeho nic se objevily dvě stíhačky, z ničeho nic. Jen se mihly a za dvě vteřiny nebo za tři jsem slyšel rachotit kulomet. Zpátky, že by letěly jsem je už neviděl, ale potom jsme se dozvěděli, že na nádraží rozstříleli lokomotivu, že tam bylo hodně mrtvých – asi 12 a přes 20 zraněných.

Studentka:

Jednalo se o útok amerických stíhacích letounů na pozemní cíle.

Studentka:

Největší počet obětí si toho dne vyžádal hloubkový útok právě ve Světlé nad Sázavou.

Pamětník:

Mezi těmi zraněnými byl i náš spolužák z Nové Vsi, ale potom když už skončila válka, tak už jsme se s ním nesetkali ve škole.

Student:

Po přestěhování do Humpolce začal pracovat jako místní učitel.

Pamětník:

To je tradice, můj tatínek byl učitelem, jeho tatínek byl taky učitelem čili to byla třetí, kdy já jsem vlastně třetí generace učitelů. Ono se říká, že třetí generace už by neměla být tím, čím jsou ty dvě generace předtím. No, ale já jsem to ještě risknul a dožil jsem to a přežil jsem to.

Studentka:

Ve svém volném čase měl spoustu koníčků.

Pamětník:

Jako učitel výtvarné výchovy jsem maloval. Rybažil jsem a fotografoval jsem. Takže to byl takovej oddech od hluku školy.

...zajet si k Želivce na ryby nebo pod Lipnici a malovat anebo kolem Želivky fotografovat.

Studentka:

Na celý svůj život vzpomíná pan Punčochář s láskou.

Pamětník:

Jsem měl krásný dětství, krásný mládí a krásný manželství. No ještě dejchám, ještě chodím.

Pamětník:

Já bych řekl, nejen těm mladým, ale i těm starším, aby si vážili každého dne.

Student:

Bylo nám potěšením se s ním setkat.